

A 5637
Emmajõe Öpik.

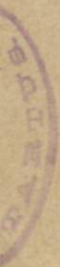
N° 148

I.

Tartus 1866.

Trüstitud H. Laakmanni kullu ja kirjadega.

A 5637

Emmajõe Õpik.

№148

7157

Tartus 1866.

Trükitud G. Saakmanni kullu ja kirjadega.

8412W

Von der Censur gestattet. — Dorpat, den 26. März 1866.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

34845

Ceretamine.

Argfelt astub sinu ette,
Gestirahwas, isama,
Laulik; usaldab so kätte
Lauloannet pakuda.

Mis on widewikul hüüdnud
Õhto eesti linnuke:
Gesti kõrw on kuulnud, pannud
Gesti käsi ülesse.

Palub: lahelt wastu wõta
Rõdra keele sõnakest!
Truuišt hingest tuleb tema,
Gesti meelest, südamest!

Õpit, mine, leia sõbru,
Gmajõe linnuke!
Ja mis südamest tuln'd, mingu
Jälle mingu südame!

Emmajõe kaldal.

Oh Emmajõggi, — ma jälle
 So laenid terretan!
 Oh Emmajõggi, — ma jälle
 So leht'wat kallast nään!

Sa jälle süddant rõmul',
 Suud laulul' ärritad,
 Sa pühha Gesti jõggi!
 Kuis mõtteid laenetad!

Oh Emmajõggi, kus õitseb
 Veel Wannemuinse keel,
 Kus temma laul ja kannel
 Meil' järrelhüüdwad veel;

Kus Kalewide sõnnad
 Ja teggud mäalletab
 Noor põlv ja wanna surust
 Neis mele tulletab;

Kus kõrged sambad tõuswad
 Ja haualt ülesse
 Ja waimo walgust wälk'wad
 Mo Gesti piirdeesse, —

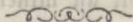
Oh Emmajõggi, küll näggid
 Sa aasta-saddades
 Mo Gestimaad pea õnnes
 Ja kibbedas filmavees,
 Ja orjatütteid kandwad
 Ja rõmus hõiskawad —
 Ja mis aeg toob, ka sedda
 So laened weel mattawad.

Reid isse agga waisfelt
 Sa wolad, ligutad,
 Nääd rahwa põlved tõuswad
 Ja jälle kadduwad.

Kes agga so kõnnet mõistab,
 Sel' mõnda kulutad
 Sest, mis ja aea lendul
 Näin'd, kuled, teada saad.

Oh Emmajõggi, ikka
 Sind südda ka terretab,
 Nipea film so pühha
 Ja kuulsat kallast nääb!

Ja sinno laened laulwad
 Mull' unnewiit kord ka —
 Lauliko hana lilled
 Neilt kangel ei võtenda!

Meiu kanga juures.

Taened läit'sid läbi ööd,
 Kuu läis wäiksel taewa teed.
 Meiu noor tüü kalda ees
 Kangast hoides kõneles:

„Walgets, riie, walgets saa!
 „Muuda walgets rutuga!
 „Walgets wiimaks teelmata
 „Peab kõik asi minema.

„Oled walge, oled hea, —
 „Seni keegi sinust pea;
 „Tuul ja wesi, waata, nad
 „Muutma kõik sind tõtawad!

„Päit'se tuli, hele ta,
 „Südan ei wõi waigista';
 „Wäikne kuu ööd kuulutab,
 „Südamele rahu toob.

„Walgets, riie, walgets saa!
 „Muuda walgets rutuga!
 „Walgets wiimaks teelmata
 „Peab kõik asi minema.

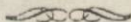
„Olin ustja öiele,
 „Näust neiu punane:
 „Puna palg — ei kõlba ta:
 „Õnnetust toob hoidmata!

„Peig siis tulli, peig siis läks,
 „Tärele jäin, ainukeseks, —
 „Puna palg ja sõstrafilmi?
 „Nüüd neid muutis ja maailm!

„Nüüd sind hoian, linake,
 „Hoian õõsel truieste;
 „Surnuriiet anna sa
 „Tänuks mulle pea sa!

„Walgets, riie, walgets saa!
 „Muuda walgets rutuga!
 „Walgets wiimaks teelmata
 „Peab kõik asi minema!” —

Laened läit'sid läbi ööd,
 Kuu käis waikselt taewa teed:
 Neiu noore pisarad
 Surnuriiet niisutas. —

Looda!

Kewadine õht on jälle ärkand!
 Mis nii kaua talwe waipas hingand
 Igal pool nüüd hõistab, lehwitab.
 Noored lootused ja noored laulud!
 Waene süda — unusta kõik koormad,
 Looda aga! Kõik nüüd paraneb!

Ellast' päit'se terad teretawad
 Lille nupusid — need õitsel' lõõwad;
 Laulu löö ülesäratab.
 Mägede peal', oru põhja tung'wad
 Laul ja päike — unusta kõik koormad,
 Süda! Looda! Kõik nüüd paraneb!

Taewa anned; päike, õhud, healed,
 Kõik sind kosutada, süda, püüdwad,
 Terwist anda sull' kõik igatseb.
 Lase sisse uue elu terad,
 Unusta kõik wanad wermed, koormad!
 Looda! looda! Kõik nüüd paraneb!

Pühapääwa kellad.

Ei ma jõua ial meelest
Seda tundi unusta',
Mil sind, neiu, minu õnne,
Esimist tord' nägin ma.
Kõrgeist tornist puhtalt hüüdsid
Kellad püha koeale,
Nagu rahu kuulutada
Tahaks kõige ilmale.

Pühapääwa päike hiilgas
Kõik' wais rohulõrredest,
Waga kirkule läia
Hulka lahkest teretast.
Nende tessel käis üks neiu,
Käisid sina, armuke,
Waga näust paistsid mulle
Sini filmad südame.

Ei ma tea, mis on rääkind
Opetaja kantsli peal —
Pidin itka jälle waatma
Sinu armast nägu seal.
Pääwa, võse nüüd mul kau
Sinu tuju filma eest:
Pühapääwa kellad wiinud
Kõik mo rahu südamest!

So oma südant.

Miks tahad sa maailma
 Nuu, tiitust otsida?
 Kui põhk nad pöörwad kõrwa
 Töest iga tuulega.
 So oma südant muuda
 End' pühaks koeaks sa:
 Sealt arusaamist nõua,
 Mis kusegilt leia sa.

Kui õigust tegid, ärgu
 Maailma tänu õn
 Sull' olgu; parem tänu
 So tegu ise õn.
 So kõrwa ita leidku
 So wenna häda heal,
 So süda lahti olgu
 Ta walul' igal a'al!

Ja kui ei keegi aru
 So hingenutust saa, —
 Ei pea neid sa põlg'ma,
 Seepärast wihtama;
 Üht paika leiad ikka:
 So oma südamet —
 Sa, kuhu teistelt kõrwa
 Võid peita silmawet.

Kui mõistad õiget wiisi
 Ja sõna kuulata',
 Ja riiast wara pruhi:
 Tõest, õnsam oled sa
 Kui rahwa hale meele
 Ja rõõmutiisa al!
 So südames — seal oled
 Sa õigel isamaal!

Oh räägi!

„Oh räägi, lind puuoksal: kas
 „Peig tuleb tagasi?“
 Ma lendan üle metsa, maa,
 Kõl suwe wirt on kaduma —
 Arm muudab peagi.

„Mull' wasta, jõgi: peiuke,
 „Kas tuleb koeu ta?“
 Laen laenet aeab meresse,
 Pääw aeab pääwa — arwage
 Wõib armu uskuda.

„Sa rohukõrs maapinna peal,
 „Kas ümber pöörab ta?“
 Mind tuulewägi laenetas,
 Pea üles', ala wintsutab —
 Neg teeb ni armuga.

Ja nut mul oli weerema
 Jo walmis filmasse —
 Seal tungis lõbin rõõmuga
 Mo kurwa kõrwu: „Tere sa!
 „Küüd tere, armuke!“

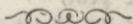
Sind surmani!

Sind surmani kül tahan,
 Ma kalliks pidada,
 Mo õitsew Geestirada,
 Mo lehtaw isamaa!
 Mo Gesti wainud, jõed
 Ja minu emakeel,
 Teid kõrgeks kiita tahan
 Ma surmatunnil weel!

Ruis, maa, nii ellast' kannad
 So lapsi käte peal,
 Neil annad leiba, tatet
 Ja wiimast aset weel!
 Tõest, armsam on mull', hinga'
 So põues, Maarjamaa,
 Kui wõeral piiril õnnes
 Ja auus elada!

Kuis on so poead wagad,
 Nii wapräd, tugewad!
 So tütreä, nagu lilled
 Nad õits'wad nägusad!
 Ja sinu tuul ja päike
 Sind õitsel hoiawad,
 Ja kõrge kotka tiirwad,
 Kuis ellast' katawad!

Ja tihti siiski leian
 So filmis pisarad? —
 Mo Gestimaa, oh looda:
 Ka aeä muudawad!
 Meil' tulewased tunnid
 Weel toowad finitust!
 Kõi kindlast! Pea kõrgess'!
 Aeg annab arutust!

Seltsimees.

Pättis jubba sull', söbber, tru seltsimehheß ma pantud,
Sinnoga läin elloteed, tahtmatta hoidja sul, waht.
Mullakarwa mul kuub ja näggo mul tortsus on; ikka
Wihkasin naero ma, nut filmis on armsam mul and.
Teeb koit filmad, kus unni weel wöitleb sees, warra
sul lahti:

Jubba so peatfil, waat, ähwardes wöetud mul paik.
Panned sa ehhal weel käed — küil wässind nad —
risti ja loed

Issa meie; so ees seisan ma, waikne ja pik.
Puhkades unnes mind nääd, kustülles' sind aeab mo kuju,
Kes ma so perremees, sa sullane olgo eht würst.
Lõikawad on minno paelad, mis lända sul; kange-
malt tihti

Sölmin so ümber ma neid, midda sa wannemaks lääd.
Talwet puistan so nore juuksede peale; ma aean
Punna palgilt ja joon läiget so filmade seest.
Budus hütakf' mo issa, eit hädda; mind aitawad hästi,
Et, kus astume, rõöm närtfib seal, tortsu lööb kulm.
Nenda sadan ma sind, oh innime, mulda, kust tullid —
Kuida mo nimme? Sa tea: Murre, ni hüäd sa mind.

Ma ollen mo armokest näinud.

Ma ollen mo armokest näinud,
Mo tenna armo ma, —
Oh lomuš, kuis hüd ja laulad,
Kuis hiilgab ja võtsed sa!

Mits, taewas, ni selgelt sa sinnad?
Kust, päike, sa illo töid?
Mo Ivo silmist kumbgi
Wist omma läiget jõid!

Mits kõrre peal ni lahkest
Sis, püad naerataa'?
Oh, ammo ni võtsew polle,
Kui temma näggo, sa!

Sa heal tal paljo armsam,
Kui lōo, sul pilwedes,
Kui tassakešt' mull' ütleb:
„Ma pean sind süddames.“

Mind terretab keit rahwas,
Ni lahkest niikutab,
Kui tahhastid keit võlda:
„Sinno õn meid rõmustab.“

Mo südda võistab ja laulab
Kui lind seal otša peal
Sa sedda teeb mo põues
Keit armo ja õnne heal!

Weel hiilgwad kõrges —

Weel hiilgwad kõrges taewa külges
 Kuldtähhed waikselt, tihhedalt, —
 Ei armokest ma ennam leia,
 Kes minnul läikis helledalt.

Weel kostab õpit wõssandikust
 Mul kõrwo halle laulohealt; —
 Ei temma healt ma ennam tule
 Mull' wastokostwad waino pealt!

Kül ülle ma, kül ülle merre
 Mind kandis jalg ja laewoke,
 Kül palju näggin — unnustasin:
 Ei find, mo ainus, ialge!

Miks uskusin so selget filma?
 Ta wassetab, ta pettab ta!
 Miks muutja süddame peal' lootsin?
 Ei truust ial warjand ta!

Nüüd põra, jalg, sa tulnud teele:
 Mailm sul olgo toddopait.
 Siim, fuiwaks sa! Jä' Jummalaga
 Mo orrofenne armas, wail'!

Jätta järrele!

Lui üts haige rahho saab,
Unne waip tend warjatab:
Keit siis tassa jääb, et ta
Ülles ei peak ärkama.

Sõnna wait, wait kääsi jääb,
Waiselt jalg ja warwul lääb;
Haige hingab, unnega
Wõttab wallo unnusta'.

Oh sind pallun, pallun ma:
Te nüüd nenda minnoga!
Wäsfind südda uinistab
Rindus mul, weel wärriseb!

Ärrata tend õnnele,
Muido — astu taggase!
Ärra hawa lahti tee —
Sätta, jätta järrele! —

Mis kaebad sa?

Mis kaebad sa, et polle aega
 Meil, diji pärjaks palmitada?
 Löönd kandlikeled kurwale?
 Kui olled mees, — rõõm mahhajägo
 Meil aegil! Meel meil tödde püüdto!
 Silm, ülesse!

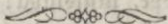
Waat, kawwalus ja kurri teggu
 So ümber püüdwad sitkeid paelu,
 Mo eesti radda, sõlmida!
 So proad, sedda kindlem hoidkem
 Weel kolko! Üht meelt põhjaks pandkem'.
 End' ustugem!

Ei polle aeg nüüd, ellast seada
 Meil täed rüppe, uinistada!
 Neg ränk on, ränka tarwita!
 Tru süddamed ja õiged keled,
 Tru kaljokindlad mehHEMELED,
 Meid tarwis lääb!

Last emma selja takka hüa,
 Tal aegsast tähhendada püa,
 Mis se on: temma issama!
 So issama! Kas temma healed,
 Ta wallohealed, wend, sa tuled?
 Tal' kindlaks jä!

Tal' kindlaks jä ka surmahädas!
 Ei olle kerge se, ses aegas
 Ta lapsiks ennast tunnista'.
 Kas sõrmewarral teised näitgo
 So peale, tulb nad süllitago —
 Tal' kindlaks jä!

Ei riklust, au ta leibas tagga
 Sa püüdto! Prius ial jagga
 Sull' kullakettid! Öppind sa
 Pri põhja peale asset heitma
 Ja õigusse al leiba söma —
 Siis rõmušta!

Ja öues on kewwade.

Ma seisan kassepu warjul —

Üts ütsit lehheke

Ta ladwalt närtšides langeb —

Ja öues on kewwade.

Mits, südda, ni waljult tufšud?

Wait, wait, ärra wärrise!

Nad leinalaulo sull' laulwad —

Ja öues on kewwade.

Keik muutnud.

Kas üsna mehest ärraläinud,
 Se tund sul üsna unnund, mil
 Mo kõrmas koddo punna palgil
 Sa seifid kõrge kasse al?

Seal hüdis õpit, lilled lõit'sid
 Mi ellaste, kui kulak'sid
 Nad sinno sõnnu, tähhed kõrgelt
 Kui meie õnnest oõsa said!

Müüd? Teisets, teisets keik on muutnud!
 Sest sinno südda teisets läks!
 Ei laula lind, lil ammo närtsind,
 Ja tähhede hult alla läks.

„Miks pärrast?“ pärrid sa — oh küsfi
 So omma süddant, armoke,
 Ja kula! kula! kul ta kostab:
 „Eks tatta mind ka pimme ö?!“ —

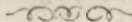
L e n d a!

Lenda lōo, lenda linno
 Ülle metsja päwa, ööd!
 Sõnna armokessel' kaäna,
 Kes ni kaugel kõnnib teed:

Ütle, kuis ni kangelst koormab
 Murre süddant, hinge mul;
 Rägi, et ma rahho leia
 Ööd ei päwa kussjagil.

Lenda lōo, lenda linno
 Ülle järwe, ülle ma!
 Ütle, et kui kaua wiibib,
 Surmale saan langema.

Haua küntal rohho kõrsti
 Taew wiim siis nisutab —
 Haua kõrwalt sinno laulul
 Peig mind muido terretab!

Õ h t u l.

Oues armsast linnud laulsid,
 Maggama nüüd jänud nad,
 Tiwa alla pead matsid,
 Pessas ellast unuwad.
 Lühalt hüab üksi weel
 Rohhotirtsu helle heal —
 Lapsok, nüüd heida sa
 Rahhulist ka hingama!

Oues armsast lilleõied
 Niskutawad kõrre peal,
 Maggawad, ku paistel hing'wad,
 Maggust und nad näwad teal.
 Dunapu ka uinistab,
 Dits'waid ofsi ligutab —
 Lapsok, nüüd heida sa
 Rahhulist ka hingama!

Unni tulles uddojälgil,
 Läbbi afna watab ka,
 Kas eht lapsoksed weel kusegil
 Üllewel peaks ollema.
 Kus neid leiab ärkfelt, seal
 Tassa heidab kulmo peal' —
 Lapsok, sest heida sa .
 Rahhulist ka hingama!

Head ööd.

Nüüd head ööd, mo armoke, ja magga rahhoga!
 Kel kodda taewas, inglid jind keik wõtgo kaitseada,
 Ja saatgo und so kulmo peal'
 Ni ellaste, ni tassa teal.

Nüüd head ööd, mo armoke, ja nägo unnes sa,
 Ruis, eht küll kangel, hoiad mind so armopaeldega,
 Ruis südda sinnus ükšine
 Ta lööb ja tufsub pääw ja ö!

Kül öpit hüab wösfades, ku paistab wagguse,
 Ja helle läige ullatab so wailse kambrišse,
 Sull' toob mo polest head ööd —
 Ma kõnnin ükši kaudet teed!

Üht eestilaulo.

Mo isfamaalt kaugel, kus sündinud,
Kus armopisart ma wallanud:
Siin lilled kannavad õilmeid ka —
Üht eestilaulo neil' laulan ma!

Mo isfamaalt kaugel: seal kumavad
Ka koidopilwed, — kuis särravad!
Pääw lõunel läigib siin, õhtal ka —
Üht eestilaulo tal' laulan ma!

Mo isfamaalt kaugel: siin lendavad
Ka linnud, pilwed! Oh õnsad nad!
Teil pea kas nähha ehk koddo ka?
Üht eestilaulo neil' laulan ma!

Laul kuhho ja tõttad? — Kas teada mul?
Hing, hing, kus ja wiibid? — Oh tean küll.
Mo Gestima, Gestima! Pääw ei õ
Laul, nut ja mõtte sealt taggane!

U s r a h h o.

Ta jälle kewwadine illo koob
 Ja murred peitwad end' kui tuisi ja põht;
 Ta jälle pisarast ja päwast loob
 Mailma uels taewa armööht.
 Ja ladwa, mis end' taewa pole tõstnud,
 Ja seisab lotusi' rides nurme peal,
 Ja linnu'jel, mis kaua waitne seisnud,
 Tal jälle hüab helle tannoheal!

Kas olgo ränk ka talwe külm ja waewad,
 Noor suwweöht keif murred unnustab;
 Mo südda, on kui nurme rohhopöjad:
 Noor päike nored öied öitsetab.
 Ja tungib ka mo öiskamisse sekka
 Weel süggaw ohkamine sallaja —
 Eks siis ka läbbi kewwadise öhha
 Kord kahhoemma laulo kule sa?

Näed kõrged pilwed —

Näed kõrged pilwed lendwad
Tule tiwul ülle ma —
Nendega ma sowiks sõita,
Sinno jure lendada!

Tunned tule terget õhko
Omna ümber mängiwad —
Minno hinge iggatsussed
Raugelt siis sind hüawad!

Päwal sinno pole palla
Sowiminne ullatab,
Õse mötte, meel ja südda
Unnes sinno fujo nääh.

Agga sam jo mulla pinnal
Suurdub, paita leiab ta:
Ei sind jõua pilwe ruttul,
Tule tiwul terreta'.

Nõdder sõnna, ta siis olgo
Tunnistusjeks, neio sul,
Et mo üllem mötte, warra
Düed õhtul, hommikul!

Mo isfama on minno arm!

Mo isfama on minno arm,
 Kel süddant annud ma,
 Sull' laulan ma, mo üllel õn,
 Mo õitsew Gestima!
 So wallo süddames mul teeb,
 So õn ja rõõm mind rõõmsaks teeb,
 Mo isfama!

Mo isfama on minno arm,
 Ei tedda jätta ma,
 Ja peaks sadda surma ma
 Sepärrast surrema!
 Kas laimab wõera kaddedus,
 Sa siiski ellad süddames,
 Mo isfama!

Mo isfama on minno arm,
 Ja tahhan puhkada,
 So rüppe heidan unnele,
 Mo pühha Gestima!
 So linnud und mull' laulawad,
 Mo põrmust lilled õitsetad,
 Mo isfama!

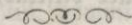
Nad on mo armokest pannud —

Nad on mo armokest pannud
 Kül musta kirstusse,
 Nad isse on palweid teinud
 Ja laulnud laulusi.

Ja nimme seadsi, ja risti
 Kus tarfu sõnnu peal,
 Nad hana äre, ja kaeb'sid,
 Ja waat'sid kurjalt mo peal'.

Ja minna? Mo arm, ei tulnud
 Mul sõnna, laulo suust, —
 Ei rohke silmapissar
 Neil' näitnud kurwastust;

Mo rindus agga ristid
 Sull' iggawest seisawad!
 Sull' surnolaulo nut'wad
 Mo süddame pissarad!

Õhtorahho.

Pääw loja läin'd, õ eddeneb,
 Müüd waiſjeks nöm ning maantee jääb
 Ja õhtorahho ſadab ta
 Keit päwatärra maggama.

Mets waiſjeks jääb ja orroke,
 Keit linnud ammo wagguse,
 Waat, lilleke ning allikas
 On unnenäggo näggemas.

Ta langeb kaſte üllewelt
 Ja tolmo wõttab kõrre pealt,
 Ja ehhatähhe kullafilmi
 Sind terretab, waiſne mailm!

Sind terretab, kui tahhaks ta
 Sull', leinaw südda, ütelda:
 „Jä wait ka, ärra nutta ſa,
 „Jä wait ja uinu maggama!“

Mo issama, nad ollid matnud.

Mo issama, nad ollid matnud
 Sind raske, musta kattega, —
 Muud hawatud mapinnast tõusnud,
 Kui werrelilled, õitsjema.
 Ja ahhelas ja ennast wäänjid,
 Ja orjailles ohkasid, —
 Ja waitsete, waitsemaks siis lätsid —
 Siis unnesurma hingasid!

Ruussadada aastad lend'jid möda,
 Ei ellotähti annud ja —
 Kuid immelikkult tõndis, tassa
 Üks muistne jut weel ülle ma:
 Kuis enne pri so rahwas olnud,
 Kord Kalewide wapper kond,
 Ja tuida omma põhja pinnal
 Kord Gestrarawas pessitand.

Ja kus so piisar mahhalanged,
 Sealt laulud tõusid ülesse,
 Ja taewa linnud rääkisid, pilved,
 So wallust teine teisele;
 Ja tuuled kõnned wasto wõtsid,
 Reid kandsid põhja pirile,
 Kõrg' kiwihonest sisse tung'sid
 Nad ühhe isja süddame.

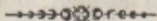
Üts sõnna läbbi ilma kõllas
 Et õnnes hõist'wad miljonid:
 „Ma tahhan, et pri minno rahwas —“
 Ja orjailled langesid!!
 Pri omma pinnalt jälle leiad
 Müüd Gestirahwa pessafest
 Ja õitsew Gestima, sa hüad:
 „Au Aleksandril' iggawest!“

Kaddund.

Külla wainul weise oja wolab,
 Tihhe pärnapu ta kalda! seisab:
 Seal ma tihti seisin sinnoga.
 Könneldes kül näitas ladv end' wäänwad,
 Konnet näitfid laened kohhisewad —
 Önnelaulo kuulsin kõigis ma.

Tänna jälle kuulen nende healed —
 On on läinud, pisarad on jäänud!
 Pärn weel haljas; lilled, õitsete;
 Djalaened wolawad weel rutto —
 Minno wallust rägiwad nad jutto
 Ja so wallest, kaddund armoke.

Rahhuto.

Mis teed, mo südda, mis tulsud
 Mi kangelst rindus mul?
 Kas targemad ferd ei tahha
 Siis mõtted tulla sul?

„Meid kahjo targaks teeb“, ütleb
 Jo targa rahwa teel:
 Mo südda — mis kahjo sa näggid! —
 Ja olled sesamma weel.

Kui päwa kārra aega —

Kui päwa kārra aega
 Ei ann'd sull' palwele,
 Siis asto pimme's õue
 Ja wata ülesse:

Waat, waggusi nad hiilg'wad
 Ja waatwad üllewelt,
 Sind terratawad tähhed
 Kui Issa filmad sealt.

Ni päwad, kuud, ni aastad
 Meid näggid üllewel,
 Ni päwad, kuud ja aastad
 Meid näwad hiilg'wad weel.

Kuis annab se sull' jõudo,
 Kui ühhes filmaga
 Sa tähtis taewa pole
 Wõid süddant üllenda'!

Se käsfi, kes neid seadis,
Et korra möda nad
Rõrg' taewa lautusfel
Seal lendwad, pirawad:

Se wäggetw käsfi hoiab
Ka mind siin mulla peal; —
Tal kuulda ingli kannel —
Ja pesjas linno heal.

Ma tean: ta — kas päwal
Mind kARRA kurwastab —
Kord waitset õhtorahho
Mull' koddo walmistab.

Ja rindus süddant tassja
Heal püab waigista':
„Sing, kannata ja ota —
„Sa pörad koeo ta!”

Ei ma jõua.

Käskid lindo sa: „Dh tulle
Müri wahhel' ellama!“
Kostab ta: „Ei ial jõua,
Innimene, sedda ma!
Lausa tuule wäel tiwa
Pean tõstma, hõiskama
Rõmolaulo taewa pole!
Priusfeta sureks ma!“

Käskid lille sa: „Dh jätta
Päitesti mahha, ellake!“
Kostab ta: „Ei ial jõua
Sedda minna, innime!
Süggawasse põue pean
Temma terrad tõmbama!
Ehhitab mind, sureks sadab —
Päwata pean surema!“

Käskid südda sa: „Dh munda
Külmaks end, kui talwejä!“
Kostab ta: „Ei ellades ma
Sedda jõua! Salge!
Armastus mo ülle warra,
Jõudo, rõmo annab ta
Ellades, mind wallus trööstib —
Sureks armastusfeta!“

Emmasüdda.

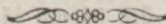
Üks paigale fiin ilmas on,
Kus warjul truus, arm ja õn;
Kõik mis ni arm fiin ilma peal,
On peljopaita leidnud seal.

Kas emmasüdda tunned sa?
Ni õrn, ni kindel! Muutmatta
Ta sinno rõmust rõmo nääb,
So õnnetusest ossa saab!

Kui innimeste lituwad
Mu, litust, sõbrust tunda saad,
Kui kõik sind põlg'wad, wihtawad,
Kui üst ja arm sust langewad —

Eiis emmasüdda ilmsiks lääb!
Eiis weel üks paik sull' üllejääb
Kus nutta julged iggal a'al:
Tru, kindla emmarinna naal!

Mõnd' kallist südda kautsin,
Mis järrel' nuttes leinasin,
Aeg andis teist mull' taggasi:
Ei emmasüddant — ialgi!

Oh armasta!

Oh armasta ni kaua kui sa jõuad!
 Oh armasta ni kaua kui sa saad!
 Küll pea, pea tulleb tund, mil nuttes
 Sa furnohaua äre seisma jääb!

Oh pea hoolt, et sojaks jääb so südda,
 Et armastust ta hoiab, kannab teal,
 Ni kaua kui tal armastusses wasto
 Wõib tuffsu mõnni teine südda weel!

Sa kes eht meelt sull' allalistsels annud —
 Oh mis sa wõid, tal meleheaks te!
 Tal igga tundi rõõmsaks püa pöördä,
 Oh ärra kurwasta tend ialge!

Sa hoia, hoia omma teelt! Kui ruttu
 On lahti kurja sõnna siddemed —
 Oh Summal, südda küll sul kurja mõtlend,
 Kuid — teine kaebades käib omma teed!

Oh armasta ni kaua kui sa jõuad!
 Oh armasta kui kaua ial saad!
 Kui pea, pea tulleb tund, mil nuttes
 Sa furnohaua äre seisma jääb!

Siis põlvili ta risti äre mahha
 Sa langed, märjad filmad kattab sa,
 Ei teist nad ial ennam nähha jõua —
 Kül furnoaea niiske rohoga.

„Dh wata üllewelt mo pissart, fedda
 „So haua ees nääd nutwad!“ kaebad sa;
 „Dh anna andeks, et sind kurwastasin,
 „Ei kurja jo, oh Jummal, mötlend ma!“

Ei näe, kule ta so sõnna ennam,
 Ei ial terreta sind armoga,
 Ei ial su, mis armo sulle näitas,
 Sull' ütle ennam: „Andeks andsin ma!“

Kül teggi fedda ta, tõest ammo jubba!
 Dh agga mõnni pallaw pissaras
 So pärrast, sinno sõnna pärrast langes —
 Ja nüüd — ta maggab rahhul Issandas!

Dh armasta ni kaua kui sa jõuad!
 Dh armasta kui kaua ial saad!
 Kül pea, pea tulles tund, mil nuttes
 Sa furnohaua äre seisma jääd!

Issama, usk, rahwas!

So issama, so usk, so rahwas —
 Kas tunned tuskil kallimat?
 Kas tead sõnna, mis weel tungi
 Võib süddamesse kangemalt?
 So issama, so usk, so rahwas!
 Se sinno üllem warrandus
 Ei ööd sul, päwa melest mingo,
 Ei õnnes egga õnnetus'!

So issama, so usk, so rahwas!
 Kui ial aeg on, tulleta'
 Meid sõnnu mele — nüüd ta tulnud!
 Nüüd astu ette hoidmatta!
 Nüüd ärra wässi üllespole
 Sa üllenda' kät, süddant, meelt!
 Nüüd ärra jätta troni ette
 Sa kanda kange palwe keelt!

Mo issama, mo usk, mo rahwas,
 Mo pühha, kallis emmakeel!
 Et otsani mo ommaks jääksit',
 Et hallid juuksed nääks teid weel!
 Oh armo Summal, fedda inglid
 Ja lilled wäljal hüawad:
 Las' pri, las' tru, las' wagga nähhä
 Mind surres weel mo issamaad!

Pallu andeks.

Kui olled mõnda hinge turvastanud
Ja tornist langeb wagga tellaheal
So kõrwo — mötle, mötle selle peal:
Ets nad eht surma temmal' tulutanud?

Ta järrel minne sa ja palluda
Sa ärgo wässiگو, et andeks annab!
Kui lep'mata find jalg kord möda kannab
Ta hana eest — se piin on otsata!

K a s s e p u.

Kassapu, sa üksi seisad,
Seisad, lagge lehtedest,
Kassapu, sa nago unnes
Kastet sadad okste feest.

Wihma kombel mahhalangeb
Ta, fui nuttupissarad —
Kassapu, kas sa ehl mele
Norusj' päiwi tulletad? —

Tulletasid tundi mele,
Mil sa nuppu aeasid,
Mil sa lotusses ja hirmus
Kewwadet weel otasid;

Nore tule tiiw siis sinno
Illo wälja melitas,
Diega ta õhko täites
Tänno andsid naerates.

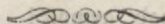
Nago neio norusj' ehtes
Seisid mõttes, illus sa . . . . .
Ja so lehte wahhel wõtsid
Taewa lauljad pessita';

Õnnega so offi täitsid,
 Sureks said, — siis lendasid
 Omma teed — siis tormid tullid:
 Paljaks, pu, sind risusid!

Torm ja tuul ja vihmahogud
 Korelt võtavad kinnita':
 Wannaduskes waewa tovad,
 Raste, oh, neid kannata'!

Ja sull' mele tullid päwad,
 Kus weel päike hiilgas teal, —
 Kus so halja okste warjult
 Kostas karjalaste heal — —

Rassepu, siis nago unnes
 Rastet mahakõitsid sa:
 Et sa silmawet wist nutsid
 Urwajin ma sallaja.

Kui õis mis õitseb heinamaal —

Kui õis mis õitseb heinamaal
 On minno armoke,
 Mo armoke on nago laul
 Mis täidab süddame!

Mi kenna olled, neio sa, —
 Kui suur mo armastus!
 Sind, kunni wolab wessi weel,
 Ma hoian süddames!

Sind, kunni kaljo põhjatab
 Ja päike hiilgab teal,
 Ja kõrge taewas finnatab,
 Sind hüab minno heal!

Ja kaoks kaljo, wessi, pääw
 Ja taewa finni ka —
 Sind, minno õn, sind iggawest
 Ma wõttaks armasta'!

Jä Jummalaga! Kuiwata
 So filmad, armoke!
 Kas sadda pennikoormat ma —
 Kord pöran taggase!

Isse tahtsid.

Ta watas minno otsa, film pallus: ütle ja!
 Mo südda tangelt tussus, ei lausund sõnna ma.
 Siis karredaste waatfin ta otsa, kindlaste:
 Ta läks — ei pöörnud ümber — jäin üksi taggase!

Mis päit'se läige kaddund ni ühheforraga?
 Kus lilled, lehhed jänud kõik omma illoga?
 Oh tassa — ma ei näe neid falla nuttu eest,
 Mis punna palgilt aeas ja rahho süddamest!

Nüüd unnes tihti tunnen üht nimme tungiwad
 Mull' suhho — pissart pitkalt mul filmist langewad, —
 Näin künaalt kord, mis tulli seeft wöttis öönista' —
 Wait, südda — isse tahtsid! Nüüd waitfelt kannata! —

Hallasta ja kannata.

Kui näed kusgil rõhutatud
Üht südda, wallust koormatud :
Kas süüdlane, kas süta ta :
Oh hallasta ja kannata !

Waat, mäe otsas kaswawad
Mi nored, rõõmsad kassapuud :
Kül tihhedad nad, näggusad
Ja — ladwad süiski kõwwerad.

Ei tea mil, ei kuida sa,
Kuid sedda mõistad arwata,
Et tulehoog neid wintsutas
Ja nende ladwad laggestas.

Mi ello meiega just teeb.
Ja lõhhub nored süddamed,
Neid mõera te peal' kånab ta,
Mil? Kuida? Sedda näe sa !

Kuid musta radda jelletad,
Sa waitset hawa üksi nääd :
Ei, kelle sõrm tend hawatas,
Kui paljo südda kannatas !

Rõõm ühte näggo ikka teal —
Wallo käib isse tede peal.
Kas süüdlane, kas süta ta :
Hing' hallasta ja kannata !

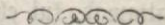
Kindel pohhi.

Kaks kaunist wenda tunnen
 Siin ilmas wihiwad,
 Kes, kui kõi mu ka kõi gub,
 Kui taljud seisawad.
 Ei innimesi ial
 Nad ärraunnusta,
 Kui nendest sinna isse
 Ei hakka lahuma.

Reid tõssidus ja truus
 Hütatse; kallimast'
 Sind kattawad, kui ehted
 Mis kullast, hõbbedast.
 Kus perres, küllas, liinas
 Nad asset wõttawad,
 Ei wärrise seal rahwas,
 Kui mürid seisawad.

Oh tõsidsus ja truus,
 Leid appi hüan ma
 Mo Gesticahwa tuggiks
 Ja nurgatiwiks ka!
 Oh, et nad teie alla
 End' warra warjatsid!
 Siis waenlasel liig kanged
 Ja targad olleksid!

Mo rahwas, wõtta, wõtta
 Meid kahte sõnna ja
 Kõit töös ja tallituses
 Teejuhiks lõpmatta!
 Kui tõsidsusse põhjal
 Sa kodda asjutad,
 Mis truussega kattad —
 Siis kindlast ehhitad!

Pitkalt kigub padikene —

Pitkalt kigub padikene
 Möda jögge eddase —
 Möttes padi ärel istun,
 Watan mahha laendesse.

Pealt kül hiilgwad, päwa paiste
 Armsaste neid kullatab,
 Kuldne wessit ellal wiisil
 Allapol' mind melitab.

Agga kül ma tedda tunnen!
 Pealt ni tenna, wagga ta:
 Al ta pohhi surma, waewa,
 Kolladust saab warjama.

Jöggi, nago armofene,
 Nago Dio olled sa:
 Se la mõistab naeratada,
 Ellast', armsast melita'.

Ärra usju, ärra usju
 Wagga filmanäggo sa —
 Wallusalt oh pärrast tunned,
 Kuis ta mõistnud walleta'!

Te lahti!

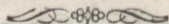
Te lahti, arm, nüüd omma süddant,
 Waat, tulnud jälle kerrwade,
 Ja temma terrad, öied, laulud
 Meid terretawad ueste.

Te lahti, arm, ka omma süddant,
 Külmal, lummi kaob päwa eest:
 Las' armo päifest sullatada
 Ka külmal hangud süddamest!

Te lahti, arm, ka omma süddant,
 Moor tuul kõik hüab õitsele:
 Las' tõusta rinna põhjast õilmed
 Ka, armoõilmed ülesse.

Te lahti, arm, ka omma süddant,
 Waat kuida lomu tõttada
 Kõik püab, enne talwe külma
 Täit suwwerõmo maitsema!

Dh kas jüis süddant üksi tahhad
 Wait jätta, tuimaks, armoke?
 Dh soenda tend, ellul' süta,
 Te lahti, lahti süddame!

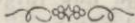
So priust ollid matnud —

So priust ollid matnud
 Nad, pühha isfama,
 So kibe enda wahhel
 Nad wötsid jaggada;
 Ja ädikast sull' andsid
 Nad suhho, seadisid
 So hana äre hoidjad —
 Siis rahhus hingasid.

Ja kangelst seisid kartes
 So lapsed walloga —
 Ei sõnnaga nad julgend
 So hawal' astuda.
 Sest pitser olli pantud
 Ja peale wäggewast
 Ja õues õitses õse —
 Ei nähtud tähhelest.

Waat — ellofoide tõuseb —
 So hana ärele
 Üks ingel astub äkkilt:
 „Nüüd tõuse ülesse!”
 Ja surmakiwi wereb,
 Koit särrab, naeratab —
 Noor prius walges rides,
 Mailm, sind terretab!

Ja passunad ja kandleid
 Tal' wasto hõistawad,
 Ja rõmoperlid filmas
 Tend wastowõttawad!
 Ja „Hosianna!” kõllab
 So läbbi, isfama —
 „Sind armo Jummal, kiitgem!
 „Sa wõtsid hallasta!”

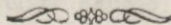

Kewwade tullik.

So riik on lõpnud, ränge talwe!
 Oh terre, terre kewwade!
 Puotsate ta paisub mahlast
 Ja laulud täitwad süddame!
 Müüd rohhelises rides kõnnib
 Moor lotus õits'ja waino peal
 Ja jälle helliseb mo kõrwo
 Ja immelik, ta magguš heal!

Oh hing, sest heida mis sind koormab
 Müüd kindlal meel hauda sa!
 Kui linnu'seks weel pead end muutma
 Kes taewast mõedab tiwaga!
 Se kes wõis kibbowitsa pösalt
 Reid punnaõisi melita',
 Se sind ka raske wallo koormalt
 Saab nore jõule aitama!

Ja olgo tee full' ka weel pimme
 Ja olgo raske sinno süüd,
 Oh ussu: surem on ta heldus
 Weel surem temma armohüüd!
 Oh lasse, lasse süddamesse
 Suurt Suistepühha toito ja
 Ja loda! Tullelegist pead
 Ja Waimušt uelt sündima!

Kül tahhaks nad!

Kül tahhaks nad sind heita
 End' jalgil', isšama,
 Ja sinno kaela otsa
 Siis naerdes astuda.
 Kül lustiga so hawu
 Nad lahti lõhkufid,
 Kül kis'des wannu wermeid
 Nad rõmust hõiskafid.

Weel waimosibded kanged
 Dn, mõegad terrawad
 So waenlastel — raudmeled,
 Ja keled libbedad.
 Sind agga hoiab kangelst
 Tru käsfi! Põllema
 So kaskel sütas künaalt —
 Waat — et ei kustu ta!

Mailmale ärra ütle!

Silm, üleses' taewa pole tõuse,
 Kui koormab waew sind, ahhastus,
 Sealt tähhe paistelt jõudo nõua,
 Kui siin sind kiusab kaddedus.
 Ja leiad piisfaraid weel, nutta,
 Dh warjul nutta, sallaja! —
 Mailma nähhes agga ial
 Hing, ärra wallo ilmuta!

Kui rummalus sind, õelus laimab,
 Dh püa wõtta sallaja
 Uut jõudo, kinnitust ja lotust
 Tööd ues uskus algada!
 Sul hingab rindus kohtomõistja,
 Kui õigust teggid — effisid:
 Mailma ees oh ärra ial,
 Hing, näita kuidas wõitlesid!

Ja õnnistas suur Jummal armus
 So kätte teggo, — leidsid sa
 Teist südda, kes tru armastuses
 Kõik tahhab tunda sinnoga:

Kui rõmopunna palgis kumab,
 Õn süddant aeab tuksuma:
 Oh kaddebat mailma ärra
 Siis hüa, sedda laetsema!

Räi sirgel sammul õiget radda!
 Ei kunningaid — kas lähhiseb
 Mailm ka — tohhi sinna karta!
 Kuid kurri werri wärriseb!
 So Roja ette õse warjul
 Sa ommad põlwed niikuta
 Ja pallu: „Sinno sõnna sündlo!“
 Mailma — ärra roma sa!

Ja tulles üllewelt sull', südda,
 Kord kõige raskem karristus,
 Siis täielt mu kõik mahhajägo —
 Kuft tulles haaw, sealt parrandus!
 Ja tahhaks lõhkeda ka südda:
 Jä wait, jä wait ja kannata!
 Kui sinna tead ja Issa taewas —
 Mailma — ärra hüa sa!

Mõtted Tom-mäel.

Waitfelt sinno haulal seisán,
 Kalewipoeg, alla watan
 Raugel' taewa pirine —
 Mõtted tõuswad nago pilwed
 Süddames, kui tuulest aetud
 Lend'wad möda fireste.

Kasta tuhanded on läinud,
 Tulnud; tuul ja päike teinud
 Tööd so pinnal, Gestima:
 Mõnda küll nad mahhamatnud,
 Küll, oh küll meil' süiski jätnud
 Muistsed meele tuletat'!

Wannemuine, laulo=jummal,
 Sinno laulolehtaw kannel
 Hellises siin põhja peal!
 Siin kus, Kalew, sinno lapsed,
 Ranged Gesticannu wõtsjad
 Käisid, kostis temma heal.

Lind ja pu ja metsalomad —
 Neil kõik ollid laulohealed,
 Sõnnad suus neil ellamas.
 Sõnnest rätisid ja rahhust,
 Kewwade ja talwe rõmust,
 Priusf'ellust isfamaas.

Kula — pohja tuled hүүidwad,
 Shto willud willistawad,
 Hommito külm fähhises!
 Mõeka nään ja legid tõuswad,
 Riwwimürid üllendawad,
 Lang'wad aastad' aegades.

Sõdda piffas werrerides
 Sõidab tulleratta wankris
 Sinno pinnal, Gestima!
 Lemma sammul haigus astub,
 Orjapõlli kütkeid tõstab
 Ristilõdud fujuga.

Kalew, sinno haua pinnal
 Tõuswad mürid ristiusul', —
 Lauojummal, Ioja lüäd!
 Sinno lapsed lõga fandwad,
 Waenlaste ees kummardawad,
 Werd ja häbbi nuttawad!

Digus, kus so kodbo jänud?
 Silmaweega selga pöörnud
 Ollid sa mo isjamal'.
 Piits ja werri wallitsefid!
 Drjaleiba nuttes murdjid
 Gestirahwas Gestimaal.

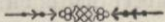
Armo Issand, kelle nimmet
 Innimeste teggud püüdnu
 Teota', ta hallastas!
 Ühte inglit satis temma
 Üllewelt, se armus kässa
 Sinno ülle lautas.

Aeg, ta taksasemaks teinud
 Wallo, wermeid parrandanud,
 Priust tonud taggase, —
 Waimo ümbert waip on langend',
 Seadus' tulli lefi lõnud, —
 Etz nüüd laula rõmule? —

Ruud ja õilmed katwad põhja,
 Kus kord tulli Gesti külla,
 Maad ja perret härwitas;
 Wissi õitseb furno põllal;
 Werretilgaist niiste mullal
 Siilgab punnamasitas;

Lind ja lehhed, Emmajõggi!
 Hea, kurri, arm ja wäggi:
 Sest kõik keel teil kõnneleb;
 Weel teil laulu suus ja sõnne, —
 Agga tašša, tašša kõnne
 Hüab, — õset armastab!

Gestima, mis weel sull' antud
 Üllewelt, sull' peale pantud:
 Kes kõik teaks ütelda!?
 — Kõrged pilwed ruttu käiwad,
 Warremedes linnud hüüdwad —
 Wait ja mõttes seisan ma .....

Juhhataja.

	Lehhe	fölg.
1. Terretamine		3
2. Enimajõe taldal		4
3. Meio kanga jures		6
4. Loda		8
5. Pühhapäwa kellad		9
6. So omma süddant		10
7. Dh rägi		12
8. Sind surmani		13
9. Seltšimees		15
0. Ma ollen mo armokest näinud		16
11. Weel hiilgwad kõrges		17
12. Jätta järrele		18
13. Mis kaebad sa		19
14. Ja õues on kewwade		21
15. Rõik muutnud		22
16. Lenda		23
17. Shtul		24
18. Head ööd		25
19. Üht eestilaulo		26
20. Uus rahho		27
21. Näed kõrged pilwed		28

22.	Mo isfama on minno arm	29
23.	Nad on mo armofest pannud	30
24.	Oh torahho	31
25.	Mo isfama, nad ollid matnud	32
26.	Kaddund	34
27.	Rahhuto	35
28.	Kui päwa kërra aega	36
29.	Ei ma jõua	38
30.	Emmasüdda	39
31.	Oh armasta	40
32.	Isfama, ust, rahwas	42
33.	Pallu andeks	43
34.	Kassepu	44
35.	Kui sis mis õitseb heinamaal	46
36.	Isse tahtsid	47
37.	Hallasta ja kannata	48
38.	Kindel pohhi	49
39.	Pitkalt figub padifene	51
40.	Te lahti	52
41.	So priust ollid matnud	53
42.	Kewwade tullik	55
43.	Kül tahhaks nad	56
44.	Mailmale ärra ütle	57
45.	Möttes Tom=mäel	59

